

Frank Aaen (EL):

Jeg skal bare komme med nogle få bemærkninger ud over dem, jeg allerede har haft mulighed for at fremsætte.

Hr. Buksti var inde på, at det kan være dyrere at lade banker gå konkurs. Jeg er enig i, at der formentlig findes sådanne eksempler, og derfor vil jeg gerne understrege, at det er muligt, at man skal gå ind og redde banker; det er vi slet ikke afvisende over for. Vi siger bare, at det skal ske på en sådan måde, at man i fuld åbenhed kan se, hvad der sker, og på en måde, hvor man ikke bare forærer pengene væk. Man kunne f.eks. gøre som i Norge, hvor man fik både aktier og indflydelse for de penge, man skød ind i pengeinstitutterne.

Jeg var før kort inde på, at det, man gjorde i Norge, var, at staten i 1990-91 indskød godt 6 mia. kr. i Den Norske Bank. Jeg skylder lige at sige, at jeg er helt enig med fru Kirsten Jacobsen i, at der altså også er det med realkreditte. Og sidst jeg så en opgørelse – der er muligvis lavet nogle siden – var ved udgangen af 1993, og på det tidspunkt var Den Norske Bank blevet 10 milliarder værd. Det vil altså sige, at man faktisk havde tjent et milliardbeløb bare i den ene situation.

Så kan jeg helt tilslutte mig de bemærkninger, der her i debatten er faldet om V's og K's indsats. Man må undre sig over, at der ikke var plads til bare en enkelt selvkritisk bemærkning vedrørende den periode, hvor V og K var i regering. Og til hr. Jensby må jeg sige, at det giver anledning til ekstra forundring, at hr. Jensby i fuldt alvor kan sige, at ministre er fritaget for ansvar, når de først får kendskab til sagerne efter, at der er givet et fradrag. Det er da en meget behagelig indstilling at have til livet!

Så vil jeg sige til hr. Kjeld Rahbæk Møller, at jeg kan helt bekræfte, at rapporten oversteg vores forventninger. Vi troede ikke, det stod så slemt til.

Jeg vil også sige, at en af grundene til, at vi ikke går så meget ind i den her skattetekniske debat, er, at vi har den holdning, at det sådan set har kostet skatteyderne det samme, uanset om reglerne er blevet overtrådt eller er så rummelige, at man har kunnet give beløbet inden for rammerne af reglerne. Resultatet bliver det samme for os stakkels skatteydere.

Vi har nu haft en diskussion om en enkelt skandale – godt nok en stor skandale – men den er langtfra den eneste inden for finanssektoren. Ja, bare i denne uge har vi haft to ting til debat

her i Tinget. Derudover har vi altså denne, og vi havde forleden dag et samråd med erhvervsministeren i Erhvervsudvalget om at iværksætte en undersøgelse for flere millioner kroner – og det er altså bare til undersøgelsen – for at afdække, hvad der er foregået i Skibskreditfonden over en lang årrække, hvor der er temmelig meget, der taler for, at man har lavet en masse overfinansiering.

Vi har også hele diskussionen om Færøesagen med Den Danske Bank, og vi kunne tilføje realkreditinstitutternes virksomhed på Færøerne, som det også ville være interessant at kigge nærmere på. Vi ved, at erhvervsministeren har igangsat en undersøgelse af Finanstilsynets arbejde for at afdække, om det arbejder hensigtsmæssigt nok. Og vi kan slå op i dagens avis og læse endnu en artikel, der bekræfter, at selvskabstømning blev muliggjort af bankers og revisors indsats.

Alle, der arbejder med skat – det er vi nogle stykker i salen her i øjeblikket der gør – ved, at hver gang der bliver stoppet et hul i skattelovgivningen, er der straks en bank eller en revisor, der finder et nyt, som tvinger den stakkels skatteminister til midt om natten at finde på et nyt initiativ for at stoppe det hul.

Som fru Kirsten Jacobsen var inde på før, så kender vi skandalerne inden for realkreditte, og vi har tidligere i denne samling haft en diskussion her i salen om, hvorvidt vi inden for realkreditte er på vej ind i nye overbelånings-skandaler. Og vi kunne også nævne hele krisen inden for forsikringssektoren. Der er masser at tage fat i!

Hele baggrunden for den måde, banksagerne er håndteret på, er jo i virkeligheden, at vi anser finanssektoren for at være så vigtig, at vi gør os store anstrengelser for, at den f.eks. ikke kan gå bankerot. Men hvis den er så vigtig, så burde vi måske her i Tinget tage en debat om den udvikling, der foregår i øjeblikket med en uhørt koncentration inden for finanssektoren, hvor en enkelt alene kontrollerer 1/3, og hvor nogle få stykker faktisk kontrollerer det hele.

Jeg vil som det sidste lige erindre om den diskussion, vi har haft om finansmarkedernes betydning for vores muligheder for overhovedet at føre politik i dette land, og som også er en diskussion, som det er værd at tage op igen.

Kort sagt: Jeg kan sådan set godt bekræfte hr. Jensbys udtalelse om, at Enhedslisten giver udtryk for en antikapitalistisk indstilling, men vi mener faktisk også, at det er et udtryk for, at vi har en vis omsorg for demokratiet.